

ИЗЛОЖБИ

РЕКОНСТРУИРАНА ПОЕТИКА НА СЕЛОТЕЈПОТ

● (КОН ИЗЛОЖБАТА НА СИМОН УЗУНОВСКИ ПО ПОВОД 20 ГОДИНИ ТВОРЕШТВО, ВО МУЗЕЈОТ НА ГРАД СКОПЈЕ)

Најголем проблем и предизвик за едно релевантно презентирање на уметниците што се изразуваат во различни ликовни области и медиуми претставува изнаоѓањето адекватен методолошки пристап кој во целиот разновиден по структура материјал ќе ја најде внатрешната логика според која функционираат дадените фрагменти на авторовото творештво.

Во изложбата на Симон Узуновски, што претставува богат пресек на сите негови уметнички активности (слики, апликации, објекти, сценографии), на прв поглед изгледа взалудна потрагата по една таква унифицирачка методологија. Се добива впечаток дека рамноправно време, ангажман и простор им е посветен и на најкомерцијалните ведути на старите урбани јадра и на најконцептуализираните објекти од селотејп без некое нагласено проблематизирање на нивната взаемна контрадикторност (присутно во текстовите во предговорот за каталогот). Сепак, контрапостирањето на дијаметрално спротиставените облици на уметничко делување нужно води кон една деконструктивистичка постапка: преиспитување на воспоставените дихотомии како што се уметност /природа, уметност/ живот, концептуализација /комерцијализација, апстракција /евокација, транспарентност/ густина, материјал/форма.

СИМОН УЗУНОВСКИ: „ПРЕСПАНЕЦ“, 1984 (ЖИЦА, СЕЛОТЕЈП И ДРВО)

За Узуновски не постојат „пониски“ и „повисоки“ уметнички облици. Ваквото „десакрализирање“ на концептуализираниот уметнички чин кој рамноправно е третиран со егзистенцијално детерминираната комерцијалност произлегува токму од специфичноста на уметничката кариера на Узуновски – творештвото што се протега во последните дваесет години во различни медиуми, па и професии, нужно ги релативизирало дистинкциите меѓу различните креативни изрази, но и меѓу животот и уметноста (во времето кога тој ја започнувал својата кариера ваквата релативизација била најактуелна). Дури, во еден момент, како најизразена, а најмалку проблематизирана со оваа изложба, се покажува дистинкцијата меѓу реконструираниите објекти (претежно датирани 1976 год.) и сликите изведени во манир на апстрактниот експресионизам (од 1976 до денес) кој како парадигма на музејската естетика историски бил и една од главните причини за појавата на повеќе алтернативни уметнички облици на делување.

Затоа, во оваа изложба вибрира една амбивалентност, една внатрешна противречност, впрочем каква што е и целата кариера на Узуновски. Во секој случај, неминовно треба да се нагласи автентичноста на овој ликовен „полиголот“ чии интервенции во простор, објекти и перформанси имаат завидно место во периодот на институционалните ликовни збиднувања (Шемов, Фидановски, Бежан, Коџоман) што уште повеќе можело да се нагласи со изложување на попрецизна документација (датирани скици, фотографии) за реконструираниите објекти.

Сузана МИЛЕВСКА